

L. P. PARVIAINEN

JALKALAN KYLÄSSÄ SYKSYLLÄ 1917

Tutustuin Vladimir Iljitšiin vasta vähän ennen Lokakuun vallankumousta, syksyllä 1917, ts. eräänä jännittyneimpänä ja vastuunalaisimpana kautena vallankumousmyrskyn edellä.

Pelastuakseen Väliaikaisen hallituksen vainoilta Vladimir Iljitš, kuten tunnettua, asui heinä—elokuussa Razlivin järven rannalla. Sitten, kylmien tultua, heräsi kysymys vallankumouksen johtajan siirtämisestä toiseen paikkaan. Tuoksi oleskelupaikaksi valittiin isäni talo Jalkalassa lähellä Terijokea (nykyinen Iljitšovon kylä Leningradin alueen Roštšinskojen piirissä). Se kuului jo Suomen alueeseen. Sitä paitsi talomme ei ollut aivan kylässä, vaan sijaitsi hiukan syrjemmällä, metsässä.

Venäjän ja Suomen rajan Vladimir Iljitš ylitti veturinkuljettajan kopissa muka lämmittäjänä. Häntä saattoi mieheni Eino Rahja (kuoli vuonna 1936). Juna saapui Terijoen asemalle (nykyinen Zelenogorsk) hyvin myöhään, ja kunnes hevosella päästiin perille kylään saakka, oli jo yö. Omaiset eivät nukkuneet, sillä heille oli ennakolta tiedotettu „venäläisen kirjailijan Konstantin Petrovitš Ivanovin” (sillä nimellä Lenin eli noina päivinä) saapumisesta. Vieras tervehti kaikkia sydämellisesti. Hän käyttäytyi yksinkertaisesti ja vapaasti, sanoi, että haluaa työskennellä maaseudun hiljaisuudessa. Kuitenkin, kuten seuraavana päivänä selvisi, isäni, joka oli aikaisemmin ollut työssä Pietarissa, tunsu Leninin peruukista huolimatta — niin suuressa suosiossa oli Vladimir Iljitš kansan keskuudessa.

Seuraava päivä oli sunnuntai, ja me lähdimme kävelyille. Menimme pellolle. Isä oli siellä kyntämässä. Vladimir Iljitš kokeili myös kyntää. Aluksi se ei häneltä mitenkään luonnistunut: aura joko vajosi syvälle maahan tai kohosi pinnalle. Sitten kyntäminen alkoi luistaa paremmin. Antaessaan ohjakset isälle Iljitš sanoi:

— Kyllä teidän työnne on vaikeaa!

Yleensä on sanottava, että Lenin mieltyi kaikkeen uuteen ja viehättyi siihen, pyrki pääsemään kaikesta itse perille. Niinpä kerran hän huomasi isän tekemän marjanpoimijan ja lähti heti puolukkaan kokeilemaan sitä. Hän piti myöskin sienien keräämisestä ja uimisesta. Elämäntavoiltaan hän oli hyvin yksinkertainen. Heti ensimmäisenä lauantaina äiti paistoi tavan mukaan niin sanottuja karjalanpiiraita. Vladimir Iljitšiä ne nähtävästi miellyttivät, ja niinpä hän keskellä viikkoa kerran kysäisi äidiltä:

— Anna Mihailovna, eikö tänään ole lauantai?

Äiti arvasi heti, mistä oli kysymys, ja ryhtyi mielihyvin leipomaan.

Lenin asui Jalkalan kylässä noin kymmenen päivää. Hän kirjoitti paljon, enimmäkseen öisin, keskusteli usein pitkään isän kanssa, kyseli häneltä talonpoikien mielialoista. Mutta samalla hän seurasi tarkasti tapahtumien kulkua Pietarissa ja pyysi, että hänelle lähetettäisiin joka päivä kaikki pääkaupungissa ilmestyvät sanomalehdet.

Lokakuun vallankumouksen jälkeen tapasin Leninin, kun hän oli jo Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtajana, maailman ensimmäisen sosialistisen valtion päämiehenä. Hän oli monien sekä suurten että pienten asioiden rasittama. Mutta siitä huolimatta hän oli edelleenkin meidän Iljitšimme, sydämellinen ja huolehtivainen.

